

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE 4

KRVAVÝ
SLIB

RICHELLE MEAD

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE 4

KRVAVÝ
SLIB

RICHELLE MEAD

2012

Copyright © 2009 by Richelle Mead
Translation © 2010 by Katrin Chýlová
Cover design © 2010 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu BLOOD PROMISE,
vydaného nakladatelstvím Razorbill, New York 2009,
přeložila Katrin Chýlová

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redakce: Hana Pernicová

Korektura: Lea Petrovská

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: ≡ Dušan Žárský

Obálka: Marek Šebesta

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2012

ISBN 978-80-7303-823-6

*Na památku mé babičky, temperamentní jižanské dámy
a té nejlepší kuchařky, jakou jsem kdy poznala.*

PROLOG

KDYSI, KDYŽ JSEM CHODILA DO DEVÁTÉ TŘÍDY, MUSELA JSEM NAPSAT ROZBOR básně. Stálo v ní: „Když nemáš oči otevřené, nepoznáš rozdíl mezi sněním a bděním.“ Tehdy to pro mě nic moc neznamenalo. Koneckonců jsem chodila do třídy s jedním klukem, který se mi líbil, tak kdo by ode mě mohl očekávat, že se budu soustředit na rozbor literatury? Ale teď, po třech letech, jsem tu báseň zcela pochopila.

Poslední dobou mi totiž můj život připadal jako hrozný sen. Někdy jsem si říkala, kdy už se probudím a zjistím, že nedávné události se ve skutečnosti nikdy nestaly. Jistě jsem jako nějaká princezna začarovaná do věčného spánku. Každým dnem čekám, až tenhle sen – ne, noční můra – skončí a já budu žít se svým princem šťastně až navěky.

Ale žádný happy end se nekonal a ani v nejbližší budoucnosti se zřejmě konat nebude. A můj princ? To je dlouhý příběh. Můj princ se proměnil ve vampýra – ve Strigoje, abych byla konkrétní. V mém světě existují dva druhy vampýrů. Morojové jsou živí vampýři, ti hodní, kteří ovládají živlovou magii a nezabíjejí pro krev, kterou potřebují k životu. Strigojové jsou nemrtví vampýři, nesmrtelní a zvrácení. Zabíjejí pro potravu. Morojové se rodí. Strigojové vznikají – buď přinucením, nebo dobrovolně.

A můj milovaný Dimitrij se stal Strigojem proti své vůli. Proměnili ho při bitvě, která se strhla na záchranné misi, jíž jsem se také účastnila. Strigojové unesli z mé školy Moroje a dhampýry a my jsme se je vydali zachránit. Dhampýři jsou napůl vampýři a napůl lidé – jsou obdařeni lidskou silou a odolností a morojovými reflexy a smysly. Dhampýři se cvičí, aby se z nich stali strážci – elitní bodyguardi, kteří chrání Moroje. To jsem já. A byl to i Dimitrij.

Po jeho proměně ho zbytek morojského světa považoval za mrtvého. Určitým způsobem mrtvých opravdu byl. Ti, kteří se stanou Strigoji, ztratí veškerý smysl pro morálku a už nežijí tak jako dřív. Dokonce i když k proměně dojde nedobrovolně, nic se na tom nemění. Jsou potom zlí a krutí jako všichni Strigojové. Jejich dřívější osobnost úplně zmizí, takže je mnohem snazší myslet si, že dotyčný odešel do nebe nebo do dalšího života, než si představovat, jak za noci cihá na své oběti. Já ale nedokázala na Dimitrije zapomenout ani se smířit s tím, že je v podstatě mrtvý. Miluju ho a mezi námi panoval takový soulad, že jsem někdy jen stěží rozeznávala, kde končím já a kde začíná on. Nedokázala jsem si ho vyrvat ze srdce – i když teď je z něj stvůra. Vím, že pořád ještě někde je. Nezapomněla jsem na rozhovor, který jsme spolu jednou vedli. Oba jsme se shodli na tom, že bychom radši byli mrtví – opravdu mrtví –, než chodili po světě jako Strigojové.

Jakmile jsem překonala smutek a oplakala jeho dobrotu, o niž přišel, rozhodla jsem se, že budu ctít jeho přání. I když už v něj nevěří. Musím ho najít. Musím ho zabít a osvobodit jeho duši z toho temného a nepřírozeného stavu. Vím, že ten Dimitrij, kterého jsem milovala, by to tak chtěl. Ale zabít Strigoje není lehké. Jsou šíleně rychlí a silní. Neznají slitování. Už jsem jich zabila dost, což je celkem síla na někoho, komu je čerstvě osmnáct. Uvědomovala jsem si, že zabít Dimitrije bude to nejnáročnější – jak fyzicky, tak psychicky.

Emocionální důsledky se vlastně dostavily ihned poté, co jsem se k tomu rozhodla. Vydat se za Dimitrijem obnášelo změnit v životě spoustu zásadních věcí. A to ani nepočítám, že je velmi pravděpodobné, že při střetu s ním přijdu o život. Studovala jsem, abych se stala strážkyní, a do maturity mi zbývalo už jen pár měsíců. Každý den, kdy jsem zůstávala na Akademii svatého Vladimíra – dobře ukryté a chráněné škole pro Moroje a dhampýry –, představoval den navíc, kdy Dimitrij žije ve stavu, v jakém by žít nechtěl. Milovala jsem ho natolik, že tohle jsem odmítala dopustit. Takže jsem brzy ze školy odešla a vydala se mezi lidi. Opustila jsem svět, v němž jsem žila skoro po celý svůj život.

To, že jsem odešla, ale znamenalo, že jsem byla nucena opustit ještě něco, nebo spíš někoho: svou nejlepší kamarádku Lissu, zná-

mou též jako Vasilisa Dragomirová. Lissa je Morojka, poslední ze svého královského rodu. Bylo určeno, že se po maturitě stanu její strážkyní, jenže mou budoucnost s ní zničilo rozhodnutí, že budu pronásledovat Dimitrije.

Kromě našeho přátelství je mezi mnou a Lissou unikátní spojení. Každý Moroj se specializuje na jeden ze čtyř živlů – zemi, vzduch, vodu nebo oheň. Až donedávna jsme mysleli, že existují pouze tyto čtyři elementy. Pak jsme ale objevili pátý: éter.

To je Lissin živel. Jenže na světě je jen málo těch, kteří ovládají éter, takže jsme o tom nic moc nevěděli. Většinou to vypadalo, že se váže k psychickým schopnostem. Lissa umí používat vynikající nátlak, což je schopnost vnutit svou vůli téměř komukoli. Také dokáže uzdravovat. Právě tahle její schopnost způsobila mezi námi něco podivného. Technicky vzato jsem totiž umřela při autonehodě, při níž zahynula i její rodina. Lissa mě přivedla, aniž si to uvědomila, zpátky ze světa mrtvých. To mezi námi vytvořilo psychické pouto. Od té doby vždycky dokážu určit, kde se Lissa zrovna nachází a na co myslí. Poznám, co cítí, když se dostane do maléru. Nedávno jsem rovněž zjistila, že dokážu vidět duchy, kteří ještě neopustili náš svět. Zpočátku mě to znepokojovalo a snažila jsem se to blokovat. Celému tomuhle fenoménu se říká, že jsem stínem políbená.

Díky našemu poutu stínem políbené jsem její ideální strážkyní, protože když jí něco hrozí, okamžitě se to dozvím. Slíbila jsem, že ji budu po celý život chránit, jenže pak Dimitrij – vysoký, nádherný a odhodlaný Dimitrij – všechno změnil. Stála jsem před strašlivou volbou: dál chránit Lissu, nebo osvobodit Dimitrijovu duši. Musela jsem se mezi nimi rozhodnout a to mi zlomilo srdce. Vše se ve mně svíralo a z očí mi tekly slzy. Loučení s Lissou bylo utrpení. Byly jsme nejlepší kamarádky už od školky a můj odchod byl šokem pro obě. Abych byla upřímná, Lissa vůbec netušila, že by k něčemu takovému mohlo dojít. Svůj vztah s Dimitrijem jsem tajila. Byl můj instruktor, o sedm let starší než já, a navíc byl také přidělen k Lisse jakožto její strážce. A tak jsme se oba snažili bojovat s naší vzájemnou přitažlivostí, neboť jsme si uvědomovali, že víc než na cokoli jiného se musíme soustředit na Lissu. Navíc

jsme se setkávali se spoustou dalších problémů v našem vztahu studentky a učitele.

Když jsem si ale držela od Dimitrije odstup – ačkoli o své vlastní vůli –, čím dál víc jsem to dávala za vinu Lisse, přestože jsem jí to nahlas neříkala. Nejspíš jsem si s ní o tom měla promluvit a vysvětlit jí svou frustraci z toho, že mám celý život nalinkovaný. Nepřipadalo mi fér, že zatímco Lissa si může žít po svém a milovat, koho chce, já budu muset vždycky obětovat vlastní štěstí tomu, abych ji chránila. Jenže je moje nejlepší kamarádka a já nesnesla pomyšlení, že bych jí ublížila. Lissa je příliš zranitelná, protože používání éteru má nepříjemné vedlejší účinky, které způsobují, že dotyčná osoba zešílí. Takže jsem v sobě dusila svoje pocity, dokud ve mně nevybuchly, a pak jsem nadobro opustila Akademii i Lissu.

Jeden z duchů, které jsem vídala – kamarád Mason, jehož zabili Strigojové –, mi pověděl, že Dimitrij se vrátil do své rodné země, na Sibiř. Krátce poté Masonův duch konečně našel klid a opustil tento svět, aniž by mi dal další vodítko, kam přesně na Sibiři mohl Dimitrij jít. Vydala jsem se tam tedy naslepo a musela si poradit se světem lidí a jazykem, který jsem neuměla. To všechno, abych splnila slib, který jsem dala sama sobě.

Po několika týdnech putování na vlastní pěst jsem konečně dorazila do Petrohradu. Pořád jsem ho hledala a nenacházela, ale moje odhodlání najít ho se nezmenšilo, ačkoli jsem se děsila toho, až ho potkám. Protože jestli se mi vážně povede uskutečnit tenhle šílený plán, pokud skutečně zabiju muže, kterého miluju, bude to znamenat, že Dimitrij zmizí ze světa. A já si nejsem jistá, jestli v takovém světě chci žít.

Nic z toho mi nepřipadalo skutečné. Ale kdoví? Třeba to opravdu skutečné není. Možná se tohle všechno děje někomu jinému. Možná si to jenom představuju. Možná se co nevidět probudím a zjistím, že s Lissou i Dimitrijem je všechno v pořádku. Všichni budeme pohromadě a on se na mě bude usmívat, držet mě za ruku a říkat, že všechno bude zase dobré. Možná to celé byl jenom sen.

Ale pochybuju o tom.

V JEDNA

NĚKDO MĚ SLEDUJE.

To je ironie vzhledem k tomu, že posledních pár týdnů někoho neustále sleduju já. Aspoň to ale není Strigoj, to bych poznala. Nedávno se objevil nový účinek toho, že jsem stínem políbená. Byla to schopnost vycítit nemrtvé, která se bohužel projevovala nevolností. Přesto jsem byla za tenhle varovný systém vděčná. Ulevilo se mi, že řidič, kterého jsem si dneska stopla, není žádný rychlý a proradný vampýr. Těch už jsem si užila dost a teď jsem toužila po jedné noci klidu.

Tipovala jsem, že můj pronásledovatel je dhampýr jako já, nejspíš jeden z klubu. Ale neplížil se tak tiše a nenápadně, jak bych od dhampýra očekávala. V setmělých postranních uličkách jsem za sebou slyšela hlasité kroky a jednou jsem dokonce letmo zahlédla temnou postavu. Přesto jsem ale byla přesvědčená, že je to dhampýr.

Všechno to začalo u Slavíka. Tak se ten klub ve skutečnosti nejmenoval, tohle je jen překlad. Skutečné jméno v ruštině jsem ani nedokázala vyslovit. Ve Státech byl tenhle klub Slavík dobře známý mezi bohatými Moroji, kteří cestovali do zahraničí. Teď už jsem chápala proč. V kteroukoli denní dobu byli lidé u Slavíka vystrojeni jako k císařskému plesu. Celé to místo vůbec připomínalo staré časy v Rusku. Slonovinové stěny byly zdobeny zlatými volutami a dekorativními lištami. Hodně mi to připomínalo Zimní palác, královské sídlo z dob, kdy v Rusku ještě vládli carové. Zašla jsem se tam podívat, když jsem přijela do Petrohradu.

U Slavíka visely bohatě zdobené lustry se skutečnými svíčkami, jejichž světlo se odráželo od zlatých dekorací, takže i v mírném přišeeří celé to místo zářilo. Byla tam velická jídelna se stoly

pokrytými sametovými ubrusy, oddělené boxy na sezení a také prostor s pohovkami a bar, kde se lidé setkávali. Pozdě večer tam hrála kapela a taneční parket ožíval.

Když jsem před pár týdny přijela do města, nějakým Slavíkem jsem se vůbec neobtěžovala. Byla jsem naivní a představovala si, že okamžitě narazím na nějaké Moroje, kteří mě rovnou nasměrují do Dimitrijova rodného města na Sibiř. Netušila jsem, kam přesně se mohl vydat, a tak jsem předpokládala, že nejlepší bude dostat se do města, kde vyrůstal. Až na to, že jsem nevěděla, kde to je. Z toho důvodu jsem se snažila najít Moroje, kteří by mi pomohli. V Rusku je spousta dhampýřích měst a komunit, ale na Sibiři jich asi moc není. Myslela jsem, že místní Morojové budou jeho rodné město znát. Bohužel se ale ukázalo, že Morojové žijící v lidských městech se schovávají až příliš dobře. Prohledala jsem pár míst, o nichž jsem byla přesvědčená, že to musí být jejich skrýše, ale nikoho jsem neobjevila. A bez Morojů jsem neměla žádné stopy.

A tak jsem se chtěla dostat ke Slavíkovi, což nebylo jednoduché. Pro osmnáctiletou dívku bylo dost těžké proniknout do nejlitnějšího klubu ve městě. Brzy jsem ale zjistila, že drahé oblečení a tučná dýška mi s ním pomohou splynout. Netrvalo dlouho a personál už mě znal. Pokud považovali mou přítomnost za zvláštní, nedávali to nijak najevo a vždycky mě ochotně posadili ke stolu v rohu, o který jsem pokaždé požádala. Asi si mysleli, že jsem dcerou nějakého politika nebo jiného velkého zvířete. Každopádně jsem měla dost peněz, abych tu mohla být, a to bylo jediné, co je zajímalo.

Prvních pár nocí tady mě však zklamalo. Slavík byl sice elitním klubem pro Moroje, ale často se tam vyskytovali i lidé. Zpočátku to vypadalo, že je to jenom lidský klub. Když noc pokročila, davy se rozrůstaly a já v přečpaných prostorách hledala Moroje. Žádného jsem neviděla. Nejpozoruhodnější osoba, kterou jsem zahlédla, byla žena s dlouhými platinově blond vlasy, která si tam šla sednout s přáteli. Na okamžik se mi zastavilo srdce. Ta žena ke mně seděla otočená zády, ale tolik se podobala Lisse, až jsem si myslela, že mě vystopovala. Nejpodivnější na tom bylo, že jsem nevěděla, jestli jsem nadšená, nebo zděšená. Lissa mi strašně moc chyběla,

ale nechtěla bych ji zatáhnout do téhle své nebezpečné mise. Potom se ta žena otočila. Nebyla to Lissa. Dokonce nebyla ani Morojka, jen člověk. Pomalu jsem se uklidnila.

Asi před týdnem jsem konečně zaznamenala úspěch. Na pozdní oběd tam zašla skupinka Morojek doprovázená dvěma strážci, mužem a ženou, kteří tiše seděli u stolu a sledovali okolí, zatímco jejich svěřenkyňe se celé odpoledne smály a brebentily u šampaňského. Nejtěžší bylo vyhnout se těm strážcům. Ti, kdo vědí, po čem se dívat, poznají Moroje velice snadno. Jsou vyšší než většina lidí, bledí a nápadně štíhlí. Také se usmívají zvláštním způsobem, aby neodhalovali své tesáky. Dhampýři se svou lidskou krví vypadají... lidsky.

Tak jsem jistě připadala netrénovaným lidským očím i já. Měřím asi sto šedesát sedm centimetrů, a zatímco Morojky mají postavy nepřírozeně vychrtlých modelek, já jsem sportovně stavěná a mám hezky zaoblené poprsí. Geny od mého neznámého tureckého otce v kombinaci s častým pobytem na slunci mi dodávají lehce tmavší odstín pleti. Dlouhé vlasy mám skoro černé a stejně tak tmavé mám i oči. Ale ti, kdo nevyrostali ve světě Morojů, by poznali, že jsem dhampýrka, až při bližším pozorování. Nevím, čím to je – možná máme nějaký instinkt, který nás přitahuje k vlastnímu druhu.

Bylo jasné, že těm strážcům budu připadat jako člověk, takže se nad mou přítomností nijak nepozastaví. Seděla jsem ve svém rohu místnosti, vrtala se v kaviáru a předstírala, že čtu knihu. Kaviár mi připadal odporný, ale zdálo se, že je v Rusku všude, obzvlášť na takových pěkných místech. Kaviár a boršč – polévka z řepy. Snad nikdy jsem u Slavíka nedojedla jediné jídlo, zato jsem pak pokaždé podnikla hladový nájezd na McDonalda. V Rusku jsou ale i McDonaldy trochu jiné, než na jaké jsem byla zvyklá ze Států. Co se dá dělat, holka přece musí jíst.

Stalo se jakýmsi prověřením mých schopností pozorovat Morojky, když si mě jejich strážci nevšimli. Nutno uznat, že během dne se strážci v podstatě neměli čeho obávat, protože ve slunečním svitu by se těžko objevil nějaký Strigoj. Strážci jsou nicméně zvyklí neustále sledovat okolí, takže i tihle zrakem přejížděli celou místnost. Prošla jsem stejným výcvikem, takže

jsem jejich figle znala a dokázala je špehovat, aniž by to zaznamenali.

Ty ženy sem chodily často, obvykle později odpoledne. Na Akademii svatého Vladimíra jsme se řídili nočním rozvrhem, ale Morojové a dhampýři, kteří žijí mezi lidmi, buď najedou na denní rozvrh, nebo něco mezi tím. Na chvílku jsem zvažovala, že bych je oslovila – nebo dokonce jejich strážce. Něco mě však drželo zpátky. Pokud bude někdo vědět, kde se nachází dhampýrské město, pak to bude Moroj-muž. Spousta z nich navštěvuje dhampýrská města s vyhlídkou na to, že si tam najde dhampýrku, která bude snadno k mání. A tak jsem si řekla, že počkám ještě týden, jestli sem nezavítá nějaký chlap. A když ne, zjistím, jaký druh informací mi můžou poskytnout tyhle Morojky.

Před pár dny se konečně objevili dva Morojové. Chodili do klubu vždycky pozdě večer, kdy se rozjížděly pořádné pařby. Byli asi o deset let starší než já a neuvěřitelně krásní. Měli na sobě obleky od návrhářů a hedvábné kravaty. Nosili se jako mocní a důležití lidé. Vsadila bych všechno na to, že patří ke královským, čemuž nasvědčovalo i to, že sem oba chodili se svými strážci. Byli to mladíci v oblecích, snad aby sem zapadli. Neustále bedlivě sledovali dění v místnosti.

A vždycky se kolem nich motaly ženské. Ti dva Morojové neustále s nějakou flirtovali a nedali pokoj žádné pěkné v dohledu – dokonce ani lidským ženám. Ale nikdy s žádnou lidskou ženou neodcházeli. To bylo v našem světě tabu. Morojové se po staletí drží dál od lidí, protože se obávají, že by mohli být odhaleni rasou tak mocnou a početnou.

To ale neznamenalo, že by ti muži odcházeli domů sami. Během večera se vždycky objevily nějaké dhampýrky – každou noc jiné. Přicházely sem v minišatech a přehnaně nalíčené. Hrozně pily a smály se všemu, co ti dva řekli, což určitě zase tak zábavné nebylo. Ty ženy měly pořád rozpuštěné vlasy, ale když pohnuly hlavou, odhalily svá poraněná hrdla. Byly to krvavé děvky, dhampýrky, které dovolují Morojům pít jejich krev při sexu. To je další tabu, ačkoli k tomu často v tajnosti dochází.

Chtěla jsem počkat, až bude jeden z Morojů sám, mimo dohled svého strážce, abych mu mohla položit pár otázek. Jenže to

bylo nemožné. Strážci nikdy nenechali své Moroje bez dozoru. Dokonce jsem se je pokusila sledovat, ale pokaždé, když skupinka opustila klub, téměř okamžitě nasedla do limuzíny, takže jsem je pěšky vystopovat nedokázala. Bylo to frustrující.

Dnes večer jsem se rozhodla, že se konečně k té skupince přiblížím a risknu, že mě dhampýři odhalí. Nevěděla jsem, jestli mě třeba doma nezačal někdo hledat ani jestli by zrovna tuhle skupinu zajímalo, kdo jsem. Třeba si toho o sobě moc myslím. Je možné, že se o nějakou zběhlou studentku nikdo nezajímá. Ale pokud mě někdo skutečně hledá, můj popis už bez pochyby koluje mezi strážci po celém světě. I když už je mi osmnáct, nechtěla bych narazit na někoho, kdo by se mě snažil odtáhnout zpátky do Států. Tam se nevrátím, dokud nenajdu Dimitrije.

Zrovna když jsem promýšlela první krok, jak se přiblížit k Morojům, jedna z dhampýrek se zvedla od stolu a přešla k baru. Strážci ji samozřejmě provázeli pohledy, ale tvářili se spokojeně a svou pozornost urychleně zaměřili zase na Moroje. Celou tu dobu jsem si myslela, že díky Morojům se dostanu k informaci o městě nebo vesnici, kde žijí dhampýři a krvavé děvky – ale jaký je lepší způsob než zeptat se přímo krvavé děvky?

Jakoby nic jsem vstala, vydala se k baru a předstírala, že si jdu taky pro drink. Zastavila jsem se vedle té ženy, která čekala na barmana, a nenápadně jsem si ji prohlížela. Byla to blondýna v dlouhých šatech pošítych stříbrnými flitry. Ve srovnání s nimi jsem nevěděla, jestli jsou moje pouzdrové šaty z černého saténu elegantní, nebo nudné. Její postoj i pohyby byly ladné, jako by byla tanečnice. Barman zrovna obsluhoval jiné lidi a mně došlo, že nastala moje chvíle. Teď, nebo nikdy. Naklonila jsem se k ní.

„Mluvíte anglicky?“

Leknutím nadskočila a zadívala se na mě. Byla starší, než jsem si na tu dálku myslela, ale svůj věk umně skrývala za vrstvou make-upu. Rychle mě ohodnotila svými modrými očima a pochopitelně poznala, že jsem dhampýrka. „Ano,“ odpověděla obezřetně. I v tom jediném slovu jsem slyšela těžký přízvuk.

„Hledám jedno město... Někde na Sibiři, kde žije hodně dhampýrů. Rozumíte mi? Musím ho najít.“

Znovu se na mě zadívala a já z jejího výrazu nedokázala nic vyčíst. Tvářila se tak neproniknutelně, že by klidně mohla být strážkyní. Možná, že se někdy na strážkyni cvičila.

„Nehledej,“ vyhrkla. „Puš to z hlavy.“ Otočila se a pohlédla na barmana, který zrovna někomu zdobil modrý koktejl třešněmi.

Dotkla jsem se její ruky. „Musím to město najít. Je tam muž...“ Málem jsem se při tom slově zadusila. To je tedy výslech bez emocí! Stačí mi jen pomyslet na Dimitrije a mám srdce až v krku. Jak bych to mohla téhle ženě vysvětlit? Že jsem se vydala takovou dálku, abych našla muže, kterého miluju nejvíc na světě a který se stal Strigojem, takže ho musím zabít? Ještě teď si dovedu dokonale představit vřelý pohled jeho hnědých očí i to, jak se mě dotýkal. Jak dokážu udělat to, kvůli čemu jsem překročila oceán?

Soustřed se, Rose. Soustřed se.

Dhampýrka se na mě opět podívala. „On za to nestojí,“ řekla, protože mě zjevně špatně pochopila. Bezpochyby mě považovala za nějakou nešťastně zamilovanou naivku, která pronásleduje svého přítele – což je ostatně svým způsobem taky pravda. „Jsi ještě moc mladá... Ještě není pozdě, aby ses tomu všemu vyhnula.“ Tvářila se sice netečně, ale z jejího hlasu zazníval smutek. „Udělej se svým životem něco jiného. Od toho místa se drž dál.“

„Vy víte, kde to je!“ vykřikla jsem, příliš nadšená, než abych jí vysvětlovala, že se tam nechci vydat proto, abych se stala krvavou děvkou. „Prosím, musíte mi to říct. Musím se tam dostat!“

„Nějaký problém?“

Obě jsme se otočily a pohlédly do odhodlaného obličejce jednoho ze strážců. Sakra. Dhampýrka sice nebyla na vrcholu jejich priorit, ale i tak si všimli, že ji někdo obtěžuje. Ten strážce byl jen o něco málo starší než já, a tak jsem ho obdařila sladkým úsměvem. Neměla jsem na sobě tak provokativní šaty jako ta žena, ale přesto jsem si moc dobře uvědomovala, že krátká sukně mých šatů mi odhaluje nohy, které vypadají dost dobře. Vůči tomu přece nemůže být imunní ani strážce. Tenhle ale byl. Jeho tvrdý výraz prozrazoval, že moje půvaby se míjejí s účinkem. Stejně mě ale napadlo, že bych se mohla zkusit zeptat i jeho.

„Snažím se najít jedno město na Sibiři, kde žijí dhampýři. Znáte ho?“

Ani nemrkl. „Ne.“

Nádhera. S oběma je těžké pořízení. „No dobře. Nezná ho třeba váš šéf?“ dotázala jsem se rezervovaně a doufala, že to vyznělo, jako bych toužila stát se krvavou děvkou. Když se mnou nemluví dhampýři, možná se mnou budou mluvit Morojové. „Třeba by měl zájem o společnost a promluvil si se mnou.“

„Společnost už má,“ odvětil strážce. „Žádnou další nepotřebuje.“

Nepřestávala jsem se na něj usmívat. „Určitě?“ zavrňela jsem. „Neměli bychom se ho zeptat?“

„Ne,“ odpověděl strážce. To jediné slovo vyznělo jako rozkaz. *Dej si odchod!* Bez váhání by se jistě vrhl na každého, koho by považoval za hrozbu pro svého pána – i na řadovou dhampýrku. Zvažovala jsem, zda mám dál naléhat, ale nakonec jsem se rozhodla řídit se jeho varováním a opravdu jsem si dala odchod.

Ledabyle jsem pokrčila rameny. „Jeho smůla.“

Bez dalšího slova jsem se vrátila ke svému stolu, jako by mě to odmítnutí vůbec nemrzelo. Celou tu dobu jsem ale se zatajeným dechem tak napůl očekávala, že mě ten strážce za vlasy vyvleče z klubu. Nestalo se. Zatímco jsem si oblékala kabát a dávala na stůl pár drobných, uvědomovala jsem si, že mě obezřetně a vypočítavě sleduje.

Nonšalantně jsem odešla od Slavíka a zamířila na rušnou ulici. Byl sobotní večer a poblíž se nacházela spousta jiných klubů a restaurací. Ulice byly plné lidí vyrážejících za zábavou, někteří z nich byli vystrojeni svátečně jako ti u Slavíka, jiní v mém věku byli oblečeni normálně. Z klubů se linuly hlasy a hudba s duni-vými basy. Prosklenými okny bylo vidět do elegantních restaurací s bohatě prostřenými stoly. Jak jsem se prodírala davy rusky hovořících lidí, odolávala jsem touze se ohlédnout. Nechtěla jsem posilovat svoje podezření, že mě ten dhampýr sleduje.

Ale když jsem zahrnula do tiché uličky, která byla zkratkou k mému hotelu, zaslechla jsem za sebou kroky. Už tak jsem byla dost nervózní z pomyšlení, že by mě ten strážce mohl sledovat. V žádném případě mu nedovolím, aby se na mě vrhl. Jsem sice menší než on – a navíc mám na sobě šaty a boty na podpatku –, ale už jsem přeprala spousta chlapů i Strigojů. S tímhle chlápkem

si poradím, obzvlášť když budu mít na své straně moment překvapení. Nějaký čas už tady pobývám, takže dobře znám všechny zatáčky a zákoutí. Přidala jsem do kroku a několikrát zahrnula za roh. Ocitla jsem se v setmělé pusté uličce. Bylo to tam trochu strašidelné, ale když se vmáčknu do dveří, můžu na něj pak lehce vybafnout. Tiše jsem si vyzula boty s vysokými podpatky. Byly hezké, kožené, s černými pásky, ale pro boj ne právě ideální – leda bych chtěla někomu vypíchnout oko podpatkem. To vlastně není tak špatný nápad. Tak zoufalá ale zase nejsem. Do bosých chodidel mě studila dlažba mokrá od nedávného deště.

Nemusela jsem čekat dlouho. Po chvílce jsem zaslechla kroky a uviděla dlouhý stín svého pronásledovatele, který vrhala pouliční lampa z přilehlé ulice. Zastavil se, bezpochyby mě hledal. Byl dost neopatrný. Žádný strážce by si při pronásledování nepočínal takhle nápadně. Měl by se pohybovat mnohem tišeji a lépe se schovávat. Možná, že tady v Rusku neprocházejí strážci tak dobrým výcvikem, na jaký jsem byla zvyklá. Ale to asi sotva. Ne, když Dimitrij s takovou lehkostí likvidoval nepřátele. Na Akademii mu říkali bůh.

Můj pronásledovatel postoupil o pár kroků a já udělala první tah. Se zaťatými pěstmi jsem vyskočila ze svého úkrytu. „Fajn,“ vykřikla jsem. „Chtěla jsem se jen na něco zeptat, ale teď vypadni, nebo...“

Strnula jsem. Nestál tam strážce z klubu.

Byl to člověk.

Dívka, ne o moc starší než já. Byla zhruba stejně vysoká, měla nakrátko zastřížené tmavě blond vlasy a tmavomodrý nepromokavý plášť, který na první pohled vypadal draze. Zpod něho jí vykukovaly neméně drahé kalhoty a kožené boty. Mnohem víc mě ale překvapilo, že jsem ji poznala. Dvakrát jsem ji zahlédla u Slavíka, když se bavila s Moroji. Považovala jsem ji za jednu z těch žen, s nimiž rádi flirtovali, a tak jsem se jí přestala zabývat. Koneckonců, jaký užitek bych měla z člověka?

Obličej měla schovaný ve stínu, ale i v tom chabém světle jsem viděla, že se tváří rozmrzele. Takový výraz bych nečekala. „Jsi to ty, že jo?“ zeptala se. Další šok. Její americká angličtina byla úplně stejná jako moje. „To ty tady v okolí města za sebou necháváš

plno mrtvých Strigojů. Dneska jsem tě viděla v klubu a hned jsem věděla, že to musíš být ty.“

„Já...“ Nic dalšího jsem ze sebe nevysoukala. Netušila jsem, jak odpovědět. Člověk, který normálně mluví o Strigojích? To je něco neslýchaného. To bylo ještě víc ohromující, než kdybych tady narazila na Strigoje. Nic podobného se mi v životě nestalo. Ona nevypadala, že by ji překvapil můj ohromený výraz.

„Hele, tohle dělat nemůžeš, jasný? Víš, jakou s tím pak mám práci? Tahle praxe je dost zlá i bez tvýho vměšování. Policie našla v parku mrtvolu, kterou jsi tam nechala. Nedovedeš si ani představit, co všechno jsem musela udělat, abych to zamaskovala.“

„Kdo... Kdo jsi?“ zeptala jsem se nakonec. Byla to pravda. V parku jsem skutečně nechala mrtvolu, ale co jsem měla dělat? Odtáhnout ho k sobě na hotel a na recepci říct, že to kamarád přehnal s pitím?

„Sydney,“ pravila ta holka obezřetně. „Jmenuju se Sydney. Jsem sem přidělená jako alchymistka.“

„Jako co?“

Hlasitě povzdechla a dokonce možná i obrátila oči v sloup. „Samozřejmě. To vysvětluje všechno.“

„Ne, ani ne,“ namítla jsem, když jsem se konečně trochu vzpamatovala. „Spíš bych řekla, že bys mi toho měla vysvětlit dost.“

„A zaujmout k tobě správný postoj. Jsi nějaká zkouška, kterou na mě poslali? Páni, to bude ono!“

Už jsem začínala zuřit. Nelíbí se mi, když mě někdo napomíná. A už vůbec ne, když mě napomíná lidská holka, která mluví, jako by zabíjení Strigojů bylo něco špatného.

„Podívej, nevím, kdo jsi, ani jak ses o tom dozvěděla, ale nebudu tady stát a...“

Zmocnila se mě vlna nevolnosti a okamžitě jsem strnula. Sáhla jsem do kapsy u kabátu pro stříbrný kůl. Sydney se pořád tvářila roztrpčeně, ale do jejího výrazu už se vkrádalo i nepochopení nad náhlou změnou mého chování. Byla všímavá, to se jí muselo nechat.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Budeš si muset poradit s další mrtvolou,“ odpověděla jsem jen vteřinu před tím, než ji napadl Strigoj.

DVĚ

TÍM, ŽE ŠEL PO NÍ, A NE PO MNĚ, PROKÁZAL ŠPATNÝ ODHAD. TO JÁ JSEM představovala hrozbu, mě měl zneškodnit nejdřív. Jenže jsme stály tak, že Sydney mu byla přímo v cestě, takže se nejprve vrhl na ni. Popadl ji za rameno a otočil si ji k sobě. Byl rychlý jako ostatně všichni Strigojové, jenže já byla dnes večer na lovu.

Stačil rychlý kopanec a Strigoj odletěl, až se rozplácl o stěnu budovy, a Sydney byla volná. Při nárazu zavrčel a svezl se k zemi. Tvářil se ohromeně. Přemoct Strigoje není snadné, obzvláště když mají tak neuvěřitelně rychlé reflexy. Po Sydney zaměřil svou pozornost na mě. Rudé oči mu vztekle zářily a potvorené rty odhalily tesáky. Ohromnou rychlostí se zvedl a skočil po mně. Uhnula jsem mu a pokusila se ho udeřit, ale on také ucukl. Zasáhl mě do paže, takže jsem se zapotácěla a jen tak tak udržela rovnováhu. V pravé ruce jsem stále svírala kůl, ale potřebovala jsem, aby se přestal krýt a já mu ho mohla vrazit do hrudi. Chytrý Strigoj by se držel v takovém úhlu, aby mi znemožnil probodnout mu srdce. Tenhle na to ale moc nemyslel, takže mi bylo jasné, že přežiju-li ještě chvíli, své příležitosti se dočkám.

Vtom se k němu Sydney přiblížila zezadu a praštila ho do zad. Nebyla to žádná silná rána, ale překvapila ho. Nastala moje příležitost. Rozběhla jsem se, jak nejrychleji jsem dokázala, a vrhla se celou svou vahou proti němu. Můj kůl mu pronikl srdcem. Přišpendlila jsem ho zády ke stěně domu. Bylo to snadné. Vyprchával z něj život – nebo spíš nemrtvý život, či jak to nazvat. Přestal se hýbat. Jakmile jsem si byla jistá, že je opravdu po něm, vytáhla jsem z něj kůl. Mrtvé tělo se svezlo k zemi.

Kdykoli jsem zabila Strigoje, měla jsem z toho podivný nereálný pocit. Stejně to bylo i tentokrát. *Co když je to Dimitrij?* Pokusila

jsem se představit si Dimitrijův obličej a porovnat ho s tímhle Strigojem. Představila jsem si, že tady leží přede mnou. Srdce se mi sevřelo. Na kratičkou vteřinu jsem to měla před očima. Pak to naštěstí zmizelo. Tohle byl nějaký jiný Strigoj.

Rychle jsem se vzpamatovala a připomněla si, že teď se musím postarat o jiné věci. Musela jsem zkontrolovat Sydney. I když je jenom člověk, moje ochranná povaha se projevila. „Jsi v pořádku?“

Přikývla. Vypadala otřeseně, ale zraněná nebyla. „Hezká práce,“ ocenila mě. Znělo to, jako by se schválně snažila mluvit sebestě. „Nikdy... Nikdy jsem neviděla, že by někdo někoho z nich zabil...“

Nedovedla jsem si představit, jak by taky mohla. Především jsem ale nechápala, jak se vůbec mohla o takových záležitostech dozvědět. Vypadala, že je v šoku, tak jsem ji chytla za ruku a vedla ji pryč. „Pojďme odtud. Někam, kde je víc lidí.“ Čím víc jsem o tom uvažovala, tím pravděpodobnější mi připadalo, že tenhle Strigoj číhal poblíž Slavíka. Vždyť na jakém lepším místě by mohl ulovit Moroje než přímo v jejich skrýši? Ještě že má většina strážců tolik rozumu, aby drželi své svěřence dál od podobných postranních uliček.

Když jsem Sydney navrhla, že odejdeme, vytrhlo ji to z jejího stavu. „Co?“ vykřikla. „Taky ho tady jen tak necháš?“

Rozhodila jsem rukama. „A co čekáš? Asi bych ho zvládla odtáhnout tady za ty popelnice, tam ho ráno spálí slunce. Většinou to tak dělám.“

„Fajn. A co když mezitím někdo půjde vysypat odpadky? Nebo někdo vyjde z těch zadních dveří?“

„Dál ho asi sotva odtáhnou. Zapálit ho taky nemůžu. Taková vampýří grilovačka by asi upoutala pozornost, nemyslíš?“

Sydney zoufale zavrtěla hlavou a přešla k tělu. Zamračeně shlížela na mrtvého Strigoje. Pak zalovila ve své velké kožené kabelce a vytáhla malou lahvičku. Obratnými pohyby postříkala celou mrtvolu, načež rychle odstoupila. Sotva se kapičky dotkly mrtvého těla, začal z něj stoupat nažloutlý dým. Pomalu se linul do vzduchu a šířil se spíš vodorovně než vertikálně, až zahalil celé tělo. Potom se smršťoval a smršťoval, až z něj zbyla jen koule

o velikosti zaťaté pěsti. Během pár vteřin se kouř rozplynul docela a zůstala po něm jen nevinná hromádka prachu.

„Nemáš zač,“ poznamenala Sydney nevýrazně a stále si mě měřila nesouhlasným pohledem.

„Co to sakra bylo?“ vyjekla jsem.

„Moje práce. Můžeš mi, prosím tě, zavolat, až se to stane příště?“ Obrátila se k odchodu.

„Počkej! Nemůžu ti zavolat. Nemám ponětí, kdo jsi.“

Ohlédla se a odhrnula si z obličeje blond vlasy. „To myslíš vážně? Copak se o nás neučíte při maturitě?“

„Aha, no to je sranda... Já jsem totiž neodmaturovala.“

Sydney vykulila oči. „Tys sejmula jednu z těch... stvůr... a nikdy jsi neodmaturovala?“

Pokrčila jsem rameny a několik vteřin mlčela.

Nakonec znovu povzdechla a řekla: „Nejspíš bychom si měly promluvit.“

To vskutku ano. Setkání s ní bylo tím nejpodivnějším, co se mi od příjezdu do Ruska přihodilo. Chtěla jsem se dozvědět, proč si myslí, že bychom měly zůstat v kontaktu, a taky mě zajímalo, jak rozpustila toho Strigoje. Když jsme se vrátily na rušnou ulici a mířily do její oblíbené kavárny, napadlo mě, že jelikož ví o světě Morojů, mohla by docela dobře vědět i to, kde se nachází Dimitrijova vesnice.

Dimitrij. Už zase se mi vynořil v mysli. Netušila jsem, jestli se opravdu zdržuje poblíž svého rodného městečka, jenže jiný nápad, kam se vydat, jsem neměla. Opět se mě zmocnil ten divný pocit. Před očima se mi prolnul Dimitrijův obličej se Strigojem, jehož jsem právě zabila. Bledá pleť, rudé oči...

Ne, okřikla jsem se v duchu. Na to teď nemysli. Nepanikař. Až potkám Dimitrije jako Strigoje, budu muset načerpat veškerou sílu ze vzpomínek na Dimitrije, jehož jsem milovala – na jeho hluboké hnědé oči, hřejivé ruce, něžné objetí...

„Jsi v pohodě...? Vlastně ani nevím, jak se jmenuješ.“

Sydney mě sledovala zvláštním pohledem a já si uvědomila, že jsme se zastavily před restaurací. Netušila jsem, jak se tvářím, ale můj výraz ji každopádně zaujal. Až dosud jsem z té holky měla dojem, že se mnou chce mluvit pokud možno co nejméně.

„Jo, jo, je mi fajn,“ odpověděla jsem bryskně a nahodila svůj strážcovský výraz. „A jmenuju se Rose. Sem jsi chtěla jít?“

Ano. Restaurace byla jasně osvětlená a panovala tam veselá atmosféra, ačkoli k okázalosti u Slavíka měla hodně daleko. Zapadly jsme do jednoho boxu a usedly naproti sobě na lavici potaženou černou kůží – tím myslím umělou kůží. Potěšilo mě, že jsem v jídelním lístku objevila jak ruská, tak americká jídla. U všeho byl dokonce i anglický překlad, takže jsem málem začala slintat, když mi padl zrak na smažené kuře. Měla jsem ukrutný hlad, protože v klubu jsem nic nejedla. Pomyšlení na pořádně opečené kuře mi znělo jako rajská hudba po tom, co jsem se týdny živila jen pokrmy ze zelí a tím, co prodávají u takzvaného McDonalda.

Objevila se servírka a Sydney si plynulou ruštinou objednala, zatímco já jen ukazovala do jídelního lístku. Ha. Sydney je samé překvapení. Čekala jsem, že mě začne okamžitě vyslychat, ale když servírka odešla, Sydney mlčela a jenom si pohrávala s ubrouskem a vyhýbala se očnímu kontaktu. Bylo to zvláštní. Rozhodně se se mnou necítila dobře. I když nás dělil stůl, tvářila se, jako by ode mě neměla dostatečný odstup. Její původní rozezení ale určitě nebylo hrané a neústupně trvala na tom, abych se řídila nějakými jejími pravidly.

Ať si hraje na stydlivku jak chce, já nemám zábrany začít probírat nepříjemná témata. Vlastně je to můj typický povahový rys.

„Takže jsi připravená říct mi, kdo jsi a co se tady děje?“

Sydney vzhlédla. Když jsme teď byly na lépe osvětleném místě, všimla jsem si, že má hnědé oči. Také jsem zaznamenala zajímavé tetování dole na její levé tváři. Vypadalo to jako tetování zlatou barvou, nic podobného jsem jaktěživa neviděla. Byly to propracované květiny a lístky, které bylo pořádně vidět, jen když určitým způsobem naklonila hlavu, takže se světlo odráželo od zlata.

„Už jsem ti řekla, že jsem alchymistka,“ odpověděla.

„A já ti zase řekla, že nevím, co to je. To je rusky?“ Neznělo mi to tak.

Polovičatě se usmála. „Ne. Takže ty jsi nikdy dřív neslyšela o alchymii?“

Zavrtěla jsem hlavou. Podepřela si bradu dlaní a znovu se zadívala na stůl. Polkla, jako by se k něčemu odhodlávala, a potom konečně promluvila. „Ve středověku byli alchymisté přesvědčeni, že pokud objeví to správné zaklínadlo a kouzlo, dokážou změnit olovo ve zlato. Ale nedokázali, což není nijak překvapivé. To je však neodradilo od toho, aby se dál zabývali různými mystickými a nadpřirozenými záležitostmi, až nakonec přece jen objevili něco magického.“ Zamračila se. „Vampýry.“

Vzpomněla jsem si na hodiny dějepisu. Ve středověku se náš druh začal oddělovat od lidí a skrývat se. V té době se vampýři pro zbytek světa stali jen mýtem. Dokonce i na Moroje se tenkrát pohlíželo jako na stvůry, které je třeba zabít.

Sydney moje domněnky potvrdila. „A tehdy se Morojové začali držet v ústraní. Měli sice svou magii, ale lidí bylo mnohem víc. Je nás ostatně pořád víc.“ Téměř ji to přimělo k úsměvu. Morojky mají někdy problém otěhotnět, zatímco lidem to jde snadno. „A Morojové uzavřeli s alchymisty dohodu. Když budou alchymisté pomáhat Morojům a dhampýrům a jejich společenství se před lidmi utají, Morojové nám dají tohle.“ Dotkla se zlatého tetování.

„Co je to?“ zeptala jsem se. „Myslím samozřejmě to, co není na první pohled vidět.“

Konečky prstů si jemně přejela po tetování, a když promluvila, neobtěžovala se skrývat sarkasmus. „Můj anděl strážný. Je to pravé zlato a...“ S úšklebkem nechala svou ruku zase klesnout. „Morojská krev nabitá magií vody a země.“

„Co?“ Můj údiv byl poněkud hlasitější, takže se po mně ohlédlo několik lidí v restauraci. Sydney ztišila hlas a pokračovala s trochu hořkým tónem.

„Taky tím nejsem zrovna nadšená, ale je to naše ‚odměna‘ za to, že vám pomáháme. Magie vody a země na sebe naváže krev, která nám pronikne pod kůži a dodává nám stejné vlastnosti – teda pár z nich. Skoro nikdy nejsem nemocná. Budu žít dlouho.“

„To asi zní dobře,“ poznamenala jsem nejistě.

„Někomu snad. My ale nemáme na vybranou. Tahle ‚kariéra‘ se dědí v rámci rodin. Všichni se musíme učit o Morojích a dhampýrech. Získáváme kontakty mezi lidmi, kteří vás pak kryjí, pro-

tože my se můžeme pohybovat mnohem svobodněji. Máme své figle a techniky, jak se zbavovat mrtvých Strigojů – jako ten elixír, cos viděla. Na oplátku se chceme od vás držet pokud možno co nejdál – a to je ten důvod, proč se o nás většina dhampýrů dozví až u maturity. A Morojové už vůbec ne.“ Náhle se odmlčela. Pomyslela jsem si, že výklad už skončil.

V hlavě mi to šrotovalo. O ničem podobném jsem nikdy neuvažovala. Počkat! Nebo ano? Při vyučování nám většinou zdůrazňovali fyzické aspekty strážců: ostražitost, předpoklady pro boj a tak dále. Často jsem ale slyšela nejasné narážky, že v lidském světě existují i tací, kteří pomáhají ukrývat Moroje nebo je dostávají z podivných či nebezpečných situací. Nikdy jsem o tom ale moc nepřemýšlela a nikdy jsem ani neslyšela slovo *alchymista*. Kdybych zůstala ve škole, možná bych se o tom dověděla víc.

Tohle pravděpodobně nebyla myšlenka, kterou bych měla vytažovat, ale nedokázala jsem si pomoci. „Proč si to kouzlo necháváte pro sebe? Proč se o něj nepodělíte se světem lidí?“

„Protože to kouzlo má ještě druhou stránku. Brání nám promluvit o vašem druhu tak, aby vás to ohrozilo nebo prozradilo.“

Kouzlo, které nedovolí mluvit..., to mi znělo podezřele jako nátlak. Všichni Morojové umějí nátlak v menší míře používat a většina jich taky umí magicky nabíjet předměty, aby jim dodali určité vlastnosti. Morojská magie se ale během let změnila a v současné době se na nátlak pohlíží jako na něco nemorálního. Předpokládala jsem, že tohle tetování je jakési prastaré kouzlo, které přetrvalo po staletí.

V duchu jsem si přehrála, co všechno mi Sydney pověděla, a napadly mě další otázky. „Proč se chcete od nás držet dál? Teda ne že bych čekala, že by se z nás stali nejlepší kámoši, ale...“

„Protože je naší povinností k Bohu, abychom chránili zbytek lidskosti před zlými stvůrami noci.“ Bezmyšlenkovitě zvedla ruku k hrdlu. Kabát měla hodně ke krku, ale zpod límečku jí vykukoval zlatý křížek.

Měla jsem z toho nepříjemný pocit, neboť já věřící moc nejsem. A s tak silně věřícími lidmi se nikdy necítím moc dobře. Asi po půlminutě mi konečně došlo, co se mi snažila naznačit.

„Počkej!“ vykřikla jsem rozhořčeně. „To mluvíš o nás všech – o dhampýrech i Morojích? My *všichni* jsme zlý stvůry noci?“

Spustila ruce a neodpověděla.

„My nejsme jako Strigojové!“ vyštěkla jsem.

Tvářila se zdvořile. „Morojové pijí krev. Dhampýři jsou zvrácenými potomky Morojů a lidí.“

Ještě nikdy mě nikdo nenazval zvrácenou – tedy pokud nepočítám jednou, když jsem si dala kečup na tortillu. Jenže nám zrovna došla omáčka, tak co jiného jsem měla dělat? „Morojové a dhampýři nejsou zlí,“ oznámila jsem Sydney. „Ne jako Strigojové.“

„To je pravda,“ souhlasila. „Strigojové jsou ještě zlejší.“

„Hele, tak jsem to...“

Vtom nám přinesli jídlo a vůně kuřete téměř přehlušila moje rozhořčení nad tím, že mě někdo srovnává se Strigojem. S konečnou rozkoší jsem se okamžitě zakousla do křupavého masa, takže jsem chvilku nemluvila. Sydney si objednala cheeseburger a hranolky a z obojího delikátně ukusovala.

Když jsem zlikvidovala celé kuřecí stehno, konečně jsem se zmohla na pádný argument. „Vůbec nejsme jako Strigojové. Morojové nezabíjejí. Nemáte důvod se nás bát.“ Opět se mi nechtělo příliš se bratříčkovat s lidmi. Po tom netouží nikdo našeho druhu, protože lidi známe a víme, že jsou zbrklí a s nadšením se vrhají do zkoumání věcí, kterým nerozumějí.

„Každý člověk, který se o vás dozví, dozví se zároveň i o Strigojích,“ prohlásila. S hranolky si jen tak pohrávala, moc je nejedla.

„Ale kdyby se lidé dozvěděli o Strigojích, mohli by se pak před nimi líp chránit.“ Proč tady hraju ďáblova advokáta?

Přestala si hrát s hranolkem a odložila ho na talíř. „Pravděpodobně. Ale existuje spousta lidí, kterým by se zalíbila myšlenka nesmrtelnosti – i za cenu toho, že by se změnil v pekelnou stvůru a sloužili Strigojům. Divila by ses, jak hodně lidí reaguje, když se dozvedí o vampýrech. Nesmrtelnost je velice lákavá – přestože ji provází zlo. Mnoho lidí, kteří se dozvedí o Strigojích, by jim chtělo sloužit s vidinou toho, že by se nakonec proměnili.“

„To je šílený...“ Zarazila jsem se. Loni jsme objevili důkaz, že Strigojům pomáhají lidé. Strigojové se nemůžou dotknout stří-

brných kůlů, ovšem lidé ano. A někdo z nich kůly použil, aby jimi probořil morojskou ochrannou linii. Slíbili snad těm lidem nesmrtnost?

„A proto,“ pokračovala Sydney, „je nejlepší, když se o nikom z vás nikdo nic nedozví. Vy existujete – vy všichni – a nic se s tím nedá dělat. Vy děláte svoje, abyste se zbavili Strigojů, a my zase svoje, abychom zachránili zbytek svého druhu.“

Pochutnávala jsem si na kuřecím křídle a raději jsem moc neuvvažovala o jejích náznacích, že musí zachraňovat lidstvo před takovými, jako jsem já. To, co říkala, ale v určitých ohledech dávalo smysl. Není možné, abychom se za všech okolností pohybovali po světě zcela nepozorováni. A musím uznat, že existence někoho, kdo se zbavuje těl Strigojů, je velmi užitečná. Spolupráce lidí a Moroju je ideální. Takoví lidé se můžou po světě volně pohybovat, obzvlášť když mají své kontakty, jak Sydney naznačovala.

Když jsem si vzpomněla, co mě v souvislosti se Sydney napadlo, hned když jsem ji potkala, zarazila jsem se uprostřed žvýkání. Přinutila jsem se polknout a pak jsem se dlouze napila vody.

„Mám dotaz. Máš kontakty po celém Rusku?“

„Bohužel,“ odpověděla. „Když alchymista dosáhne osmnácti let, vyšlou ho na praxi, aby získal zkušenosti ze svého oboru a vytvořil si kontakty. Radši jsem měla zůstat v Utahu.“

To bylo ještě bláznivější než všechno, co mi pověděla předtím. „Jaký druh kontaktů?“

Pokrčila rameny. „Sledujeme pohyby spousty Moroju i dhampýrů. Taky známe dost vysoce postavených vládních představitelů – jak mezi lidmi, tak mezi Moroji. Když někdo z lidí uvidí vampýra, většinou se nám podaří najít někoho důležitého, kdo může dotyčného podplatit nebo... Prostě se to všechno smete ze stolu.“

Sledujeme pohyby spousty Moroju i dhampýrů. Výhra v loterii! Naklonila jsem se k ní blíž a ztišila jsem hlas. Nastala důležitá chvíle.

„Hledám jednu vesnici..., vesnici dhampýrů kdesi na Sibíři. Nevím, jak se jmenuje.“ Dimitrij to jméno vyslovil snad jen jednou a já ho okamžitě zapomněla. „Asi bude poblíž... Omu?“

„Omsku,“ opravila mě.

Napřímila jsem se. „Znáš ji?“

Neodpověděla hned, ale oči ji zradily. „Možná.“

„Znáš!“ vykřikla jsem. „Musíš mi říct, kde to je. Musím se tam dostat.“

Ušklíbala se. „Chceš se stát... jednou z nich?“

Takže i alchymisté vědí o krvavých děvkách. To není žádné překvapení. Pokud Sydney a její spolupracovníci vědí o světě vampýrů všechno, tohle musejí nutně vědět taky.

„Ne,“ řekla jsem povzneseně. „Jen tam musím někoho najít.“

„Koho?“

„Někoho.“

To ji téměř přimělo k úsměvu. Zamyšleně se pustila do dalšího hranolku. Z cheeseburgeru si ukousla snad jen dvakrát a teď už musel být úplně studený. Už z principu bych ho nejradši snědla sama.

„Hned se vrátím,“ vyhrkla zničehonic. Zvedla se a zamířila do klidného kouta kavárny. Ze své zázračné kabelky vytáhla telefon a otočená zády do místnosti začala telefonovat.

Mezitím jsem spořádala svoje kuře, a jelikož to vypadalo, že Sydney už hranolky jíst nebude, pustila jsem se do nich. Při jídle jsem zvažovala své možnosti. Najít Dimitrijovo městečko nakonec snad přece jen bude snadné. A až tam dorazím..., bude to snadné i pak? Bude tam? Bude se skrývat ve stinných zákoutích a vyhlížet kořist? A až ho uvidím, opravdu mu dokážu probodnout srdce kulem? Znovu se mi před očima vynořil ten nepříjemný obrázek, Dimitrij s rudýma očima a...

„Rose?“

Zamrkala jsem. Byla jsem tak mimo, že jsem ani nezaregistrovala, že se Sydney už vrátila. Usedla na svoje místo naproti mně. „Takže to vypadá...“ Odmlčela se a podívala se na stůl. „Tys mi ujídala hranolky?“

Netušila jsem, jak to poznala, když jich tam zbyla ještě celá hromada. Sotva jsem ochutnala. Uvědomila jsem si, že když se přiznám ke krádeži hranolků, Sydney to bude považovat za další důkaz toho, že jsem zlá stvůra noci. A tak jsem nenuceně odpověděla: „Ne.“

Na chvíli se zamračila, zamyslela se a nakonec promluvila. „Opravdu vím, kde to městečko je. Už jsem tam byla.“

Narovnala jsem se. U všech čertů! Po mnoha týdnech pátrání jsem konečně u cíle. Sydney mi poví, kde se to městečko nachází, já se tam vydám a pokusím se uzavřít tuhle příšernou kapitolu svého života.

„Díky, děkuju moc...“

Zvedla ruku, aby mě zarazila. Všimla jsem si, jak nešťastně se tváří.

„Ale neřeknu ti, kde to je.“

Poklesla mi čelist. „Co?“

„Vezmu tě tam.“

W TŘI

„PŮČKEJ... COŽE?“ VYKŘIKLA JSEM.

To nebylo v plánu. To ani v nejmenším nebylo v plánu. Snažila jsem se cestovat po Rusku v co možná největším utajení. Navíc se mi moc nezamlouvala představa, že by se mnou jel ještě někdo – zejména někdo, kdo mě nejspíš nesnáší. Netušila jsem, jak dlouho může trvat cesta na Sibiř – myslela jsem, že několik dní –, a nedovedla jsem si představit, že ty dny strávím posloucháním Sydneyiných řečí o tom, jak jsem zvrácená a zlá.

Polkla jsem svoje roztrpčení a snažila se zareagovat rozumně. Koneckonců jsem ji žádala o laskavost. „To není nutný,“ prohlásila jsem a přinutila se k úsměvu. „Je to od tebe hezký, ale nechci ti přidělovat problémy.“

„No,“ poznamenala suše, „tomu se nevyhneme. A není to ode mě hezký, protože to není moje rozhodnutí. Je to příkaz od mých nadřízených.“

„Stejně z toho mám dojem, že se ti tam moc nechce. Proč mi prostě neřekneš, kde to je, a šéfům něco nenakecáš?“

„Zjevně neznáš lidi, pro které pracuju.“

„To ani nemusím. Autority ignoruju pořád. Není to tak těžký, když si na to zvykneš.“

„Jo? A jak ti to pomůže najít tu vesnici?“ dotázala se výsměšně. „Hele, pokud se tam chceš dostat, je jenom jedna možnost.“

Tohle je jediná možnost, jak se tam dostat, pokud budu využívat jako zdroj informací Sydney. Můžu se kdykoli vrátit ke Slavíkovi... Jenže tam mi trvalo hrozně dlouho, než jsem narazila na nějakou stopu. Sydney teď sedí přímo přede mnou a má informaci, kterou potřebuju.

„Proč?“ zeptala jsem se. „Proč musíš jet taky?“

„To ti nemůžu říct. Jinými slovy: přikázali mi to.“

Milé. Sledovala jsem ji upřeným pohledem a snažila se přijít na to, co se tu vlastně děje. Proč by se někdo, natožpak někdo, kdo strká ruce do záležitostí Morojů, zajímal o to, kam se vydá nějaká mladá dhampýrka? Nepředpokládala jsem, že má Sydney nějaké postranní úmysly – ledaže by byla mimořádně dobrou herečkou. Lidé, jimž se zodpovídala, ale zjevně měli svůj plán a já jsem nijak netoužila po tom, stát se jeho součástí. Zároveň už jsem se ale nemohla dočkat, až se přiblížím ke svému cíli. Každý uplynulý den pro mě představoval den navíc, kdy jsem nenašla Dimitrije.

„Kdy můžeme vyrazit?“ zeptala jsem se nakonec. Byla jsem přesvědčená, že Sydney je především teoretička. Když mě stopovala, žádné oslnivé praktické dovednosti nepředvedla. Jistě nebude nijak těžké ji setrást, až se budeme blížit k Dimitrijovu městečku.

Nad mým dotazem se zatvářila zklamaně, skoro jako by doufala, že její návrh odmítnu a ona se tak zbaví svých povinností. Nechtělo se jí cestovat se mnou o nic víc než mně s ní. Otevřela kabelku, znovu vylovila mobil a několik minut v něm cosi hledala. Nakonec objevila jízdní řád vlaků a ukázala mi v něm na zítřek.

„Vyhovuje ti to?“

Zadávala jsem se na displej a kývla. „Vím, kde je tohle nádraží. Už jsem tam byla.“

„Fajn.“ Vstala a hodila na stůl nějaké peníze. „Uvidíme se zítra.“ Vydala se ke dveřím, ale po pár krocích se zastavila a ohlédla. „Jo, a ty moje hranolky můžeš klidně dojíst.“

Když jsem přiletěla do Ruska, nejdřív jsem bydlela v mládežnických hostelech. Měla jsem sice spoustu peněz, takže bych klidně mohla bydlet jinde, ale chtěla jsem se krotit a zbytečně neutrácet. Navíc luxus nebyl právě tím, co jsem nejvíc postrádala. Když jsem ale začala chodit ke Slavíkovi, uvědomila jsem si, že v honosných šatech se těžko můžu vracet do hostelu plného batůžkářů.

Takže teď jsem bydlela v nóbl hotelu plném ochotného personálu, který mi vždy přidržel dveře. Hala s mramorovou podlahou

tam byla tak prostorná, že by se do ní vešel snad celý ten předchozí laciný hostel. Možná i dva. Můj pokoj byl také ohromný a noblesní. Sotva jsem se tam vrátila, s úlevou jsem si vyzula boty na podpatcích a svlékla se. Došlo mi, že tady budu muset nechat všechny šaty, které jsem si v Petrohradě koupila, a pocítila jsem nepatrné bodnutí lítosti. Chtěla jsem po Rusku cestovat nalehko, a přestože můj batoh byl celkem velký, považovala jsem za rozumné ho nenacpat natolik, abych ho neunesla. Tak dobře. Tyhle šaty udělají bezpochyby velikou radost nějaké pokojské. Jediná paráda, kterou potřebuju, je můj *nazar*, přívěsek, který připomíná modré oko. Dostala jsem ho od mámy a později se ukázalo, že ona ho kdysi dostala od mého otce. Nesundávala jsem ho z krku.

Dopoledne nám pojede vlak do Moskvy, kde přestoupíme na další vlak na Sibiř. Chtěla jsem na tu cestu být odpočatá a připravená. Oblékla jsem se do pyžama a zalezla pod těžkou přikrývku. Doufala jsem, že se spánek dostaví brzy. Jenže jsem si v hlavě neustále přemílala dnešní události. Ta záležitost se Sydney je sice bizarní zvrát situace, ale to zvládnou. Když budeme cestovat veřejnou dopravou, těžko mě může odtáhnout do spárů svých tajemných nadřížených. A z toho, co naznačovala, jsem usoudila, že opravdu potrvá pár dní, než dorazíme do toho městečka. Dva dny mi připadaly na jedné straně jako strašně dlouhá doba a na druhé straně jako strašně krátká.

Klidně se můžu setkat s Dimitrijem už za pár dní... a co potom? Dokážu to? Dokážu se přinutit k tomu, abych ho zabila? I kdybych byla přesvědčená, že to zvládnou, budu tak dobrá, abych ho přemohla? Otázka, kterou jsem si kladla už týdny, mě trápila znovu a znovu. Všechno, co umím, mě naučil Dimitrij. Když teď má ke svým předchozím dovednostem i reflexy Strigojů, bude z něj opravdu bůh, jak jsem si z něj často utahovala. Je dost pravděpodobné, že zabije on mě.

Ale když si s tím teď budu lámat hlavu, nijak mi to neprospěje. Podívala jsem se na hodiny a zjistila, že se v posteli převaluju už skoro hodinu. To není dobré. Zítra musím být ve formě. A tak jsem udělala něco, co bych dělat neměla. Vždycky to ale zabralo a já pustila z hlavy všechny své starosti – hlavně proto, že jsem se ocitla v myslí někoho jiného.

Vklouznout Lisse do hlavy vyžadovalo jen malou dávku soustředění. Nevěděla jsem, jestli se mi to podaří i na tak velikou vzdálenost, nicméně jsem brzy zjistila, že to funguje úplně stejně, jako kdyby stála vedle mě.

V Montaně bylo zrovna dopoledne, a jelikož byla sobota, Lissa neměla vyučování. Během té doby, co jsem byla pryč, jsem tvrdě pracovala na tom, abych mezi námi vztyčila neprostupnou mentální zeď. Téměř úplně jsem odblokovala ji i její pocity. Ale teď, když jsem se ocitla v její hlavě, byly veškeré bariéry prolomeny a její pocity mě zasáhly jako přílivová vlna. Byla našťvaná. Hodně našťvaná.

„Proč si myslíš, že stačí jen lusknout prsty a já kdykoli pojedu kamkoli, kam si zrovna zamane?“ rozčilovala se Lissa.

„Protože je to královna. A protože jsi uzavřela dohodu s ďáblem.“

Lissa a její přítel Christian se povalovali na půdě školního kostela. Jakmile jsem rozeznala, kde jsou, málem jsem z její hlavy urychleně zase vypadla. Ti dva tam většinou randili a já nechtěla být svědkem toho, jak ze sebe strhávají oblečení. Lissina rozzuřenost mi naštěstí napověděla, že když má tak špatnou náladu, žádný sex se dnes konat nebude.

Vlastně to byla docela ironie. Prohodili si role. Lissa zuřila, zatímco Christian zůstával klidný, aby jí byl oporou. Seděl na zemi, zády se opíral o zeď a ona seděla před ním mezi jeho nohama. Objímal ji. Opřela si hlavu o jeho hrudník a povzdechla.

„Posledních pár týdnů jsem dělala všechno, co chtěla! ,Vasiliso, proved' tady toho stupidního královského po kampusu.' ,Vasiliso, prosím tě, okamžitě skoč na letadlo a přileť na víkend, abych tě mohla u dvora představit nějakým nudným páprdům.' ,Vasiliso, prosím, věnuj nějaký čas taky mladším studentům a ber to jako dobrovolnickou práci. Působí to dobře.“ Přestože to Lissu frustrovalo, neubránila jsem se pobavení. Hlas královny Taťány napodobila dokonale.

„To poslední bys bývala udělala i dobrovolně,“ připomněl jí Christian.

„Jo... O to právě jde, aby to bylo *dobrovolně*. Nesnáším, jak mi poslední dobou diktuje každou maličkost.“

Christian se k ní naklonil a políbil ji na tvář. „Jak jsem řekl, uzavřela jsi dohodu s ďáblem. Teď jsi její miláček. Chce jenom zajistit, abys vystupovala tak, aby to na ni vrhalo dobré světlo.“

Lissa se zamračila. Ačkoli Morojové žijí v zemích, kde vládnu lidé, a tudíž podléhají lidským vládám, zároveň mají i svého krále nebo královnu, kteří pocházejí z jedné z dvanácti královských rodin. Současnou vládkyní je královna Taťána – z rodu Ivaškovičů –, která se nadmíru zajímá o Lissu jakožto poslední žijící členku rodu Dragomirů. A tak nabídla Lisse dohodu. Až Lissa odmaturuje na Akademii svatého Vladimíra, přestěhuje se ke dvoru a královna jí zařídí, že bude moct studovat na univerzitě v Lehighu v Pensylvánii. Lissa je ohromně chytrá a studium na celkem velké prestižní univerzitě jí stojí za to, aby bydlela u královny. Jinak totiž Morojové kvůli bezpečí navštěvují jen menší, nevýznamné univerzity.

A jak Lissa brzy zjistila, k téhle dohodě se váže ještě spousta dalších věcí. „A já tam jen seděla a přikyvovala,“ řekla Lissa. „Jenom jsem se usmívala a říkala ‚Ano, Vaše Veličenstvo. Cokoli chcete, Vaše Veličenstvo.‘“

„Tak jí řekni, že dohoda skončila. Za pár měsíců ti bude osmnáct. Královská nebo ne, žádný závazky nemáš. Nepotřebuješ ji k tomu, abys mohla chodit na velkou školu. Prostě odejdeme, ty a já. Běž si, na jakou vejšku chceš. Nebo vůbec na žádnou školu nechod. Můžeme utéct třeba do Paříže a pracovat tam v kavárně. Nebo prodávat kýčovitý obrazy na ulici.“

To Lissu rozesmálo. Přitiskla se k Christianovi obličejem. „Jasně, už tě vidím, jakou máš trpělivost s lidmi. Vykopli by tě hned první den. Vypadá to, že jediná možnost, jak to přežít, je, když půjdu na vysokou a budu nás podporovat.“

„Ale víš, že jsou i jiný způsoby, jak se dostat na univerzitu.“

„Jo, ale žádná z nich by nebyla tak dobrá,“ poznamenala moudře. „A nedostávala bych se tam tak snadno. Tohle je jediný způsob. Ráda bych toho všeho dosáhla a trochu se jí postavila. Rose by to udělala.“

„Rose by skončila v kriminále za velezradu, jakmile by ji Taťána poprvé o něco požádala.“

Lissa se smutně usmála. „Jo. To asi jo.“ Její úsměv skončil povzdechem. „Tolik mi chybí.“

Christian ji znovu políbil. „Já vím.“ Tohle bylo jejich běžné téma rozhovoru, které je nikdy neomrzelo, protože Lissiny city ke mně neochabovaly. „Je v pohodě. Ať už je kdekoli, je v pohodě.“

Lissa se zadívala do tmy na půdě. Jediné světlo sem přicházelo mozaikovým oknem, takže celá půda působila pohádkovým dojmem. Nedávno se tu uklízelo – dělali jsme to my dva s Dimitrijem. Bylo to teprve před několika měsíci, ale už se tu zase hromadil prach a krabice. Místní kněz je hodný chlap, jenže si schovává každou blbost. Lissa si však věci na půdě nevšimla, myslela na mě.

„Taky doufám. Kéž bych tak tušila, kde je. Pořád myslím na to, že kdyby se jí něco stalo, kdyby byla...“ Lissa nedokázala dokončit svou myšlenku. „No prostě si myslím, že bych to nějakým způsobem věděla. Cítila bych to. Víím, že naše pouto funguje jenom jednosměrně. To se nikdy nezmění. Ale musela bych přece vědět, kdyby se s ní něco stalo, že jo?“

„To netuším,“ odvětil Christian. „Možná jo, možná ne.“ Jakýkoli jiný kluk by jí řekl něco milého, aby ji uklidnil, pořád by opakoval, že jistě ano a samozřejmě. Jenže Christian měl v povaze být brutálně upřímný. Lisse se tahle jeho vlastnost líbila. A mně taky. Nebyl to kamarád, který vás za všech okolností potěší, ale aspoň jste věděli, že vám nemaže med kolem pusy.

Opět povzdechla. „Adrian tvrdí, že je v pořádku. Navštěvuje ji ve snech. Dala bych cokoli za to, abych to taky uměla. V uzdravování jsem čím dál lepší a aury už taky zvládám. Ale sny ještě ne.“

Vědomí, že se po mně Lisse stýská, mě bolelo snad víc, než kdyby mě úplně odepsala. Rozhodně jsem jí nechtěla ublížit. I když jsem jí zazlívala, že se snaží ovládat můj život, nikdy jsem vůči ní nepocítila nenávist. Miluju ji jako vlastní sestru a nesnáším pomýšlení, že kvůli mně trpí. Jak jen se to mezi námi mohlo tak pokazit?

Ona i Christian tam dál seděli a mlčeli, načerpávali od sebe navzájem sílu a lásku. Měli mezi sebou to, co jsem měla já s Dimitrijem. Jako by byli jedinou bytostí a všechna slova byla zby-

tečná. Pohládl ji po vlasech. Ačkoli jsem to jejíma očima vidět nemohla, dovedla jsem si představit, jak se její blondaté vlasy lesknou v duhovém světle pronikajícím dovnitř oknem. Christian jí několik dlouhých pramenů zastrčil za uši, potom jí zaklonil hlavu a sklonil se k ní. Ten polibek začal lehce a sladce a pak postupně nabýval na intenzitě.

Aha, pomyslela jsem si. Tak asi přece jen nastal čas se zdekovat. Než jsem to ale stačila udělat, Lissa polibek přerušila.

„Je nejvyšší čas,“ poznamenala. „Musíme jít.“

Pohled Christianových křišťálově modrých očí prozrazoval opak. „Možná je nejvyšší čas, aby ses královně vzepřela. Měla bys zůstat tady. To by byl skvělý způsob, jak si vybudovat charakter.“

Lissa do něj lehce štouchla loktem, políbila ho na čelo a zvedla se. „Tohle není ten pravý důvod, proč chceš, abych tady zůstala, tak mě netahej za nos.“

Odešli z kostela a Christian celou cestu hučel cosi o tom, že by s ní chtěl dělat něco víc než ji tahat za nos. Vysloužil si tím jen další štouchnutí. Mířili k administrativní budově, která se nachází v samém srdci vyššího kampusu. Kromě prvních známek jara to tam vypadalo úplně stejně, jako když jsem odtamtud odcházela. Velkolepé a impozantní kamenné budovy. Vysoké staré stromy. Změnilo se ovšem něco v duších zaměstnanců a studentů. Každý si z útoků Strigojů odnesl jizvy. Mnoho našich lidí bylo zabito, a přestože vyučování už zase běželo normálně, každý pořád truchlil.

Lissa s Christianem vešli do administrativní budovy. Netušila, proč ji sem zavolali, jenom to, že Taťána chce, aby se Lissa setkala s nějakým královským, který právě dorazil do Akademie. Vzhledem k tomu, že ji Taťána v poslední době nutila k setkání s mnoha lidmi, Lissa si od tohoto moc neslibovala. Vešla s Christianem do ředitelny, kde seděla ředitelka Kirová a povídala si s nějakým starším Morojem a dívkou asi v našem věku.

„Á, slečno Dragomirová, tady jste.“

Když jsem studovala na Akademii, měla jsem s Kirovou spoustu problémů, ale když jsem ji teď viděla, nostalgicky jsem vzpomínala. Trest za rvačku ve třídě by mi teď připadal mnohem lepší než vláčet se přes Sibiř, abych našla Dimitrije. Kirová